

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 967

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 octombrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 246 din 15 mai 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284 alin. (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.913. — Ordin al președintelui Autorității Vamale Române pentru aprobarea Normelor tehnice privind aprobarea sau desemnarea unui loc pentru prezentarea mărfurilor în vamă și depozitarea temporară.....	5–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 18 din 29 septembrie 2025 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 246

din 15 mai 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284 alin. (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriază.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284 alin. (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011, excepție ridicată de Vasile Voinescu în Dosarul nr. 1.686/63/2020 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 76D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, în esență, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece dispozițiile de lege criticate nu încalcă dreptul la muncă. Astfel, stabilirea unei vârste de pensionare dincolo de care dreptul la muncă poate fi condiționat de anumite acorduri sau avize nu reprezintă o încălcare a art. 41 din Constituție. De asemenea, dispozițiile criticate nu contravin nici prevederilor art. 16 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.686/63/2020, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284 alin. (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Voinescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins acțiunea formulată de autorul excepției de neconstituționalitate privind anularea hotărârii Consiliului de administrație al Inspectoratului Școlar Județean Dolj prin care s-a respins cererea sa de menținere în activitate ca profesor după împlinirea vârstei legale de pensionare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, în măsura în care se interpretează că dreptul de a cere continuarea activității, prevăzut de textul de lege, poate fi restrâns prin acte administrative emise de Guvern ori de ministrul educației naționale.

6. În acest sens autorul excepției de neconstituționalitate invocă jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația

Constituției și obligativitatea respectării legii, iar una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative. Astfel, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat (deciziile nr. 232 din 5 iulie 2001, nr. 234 din 5 iulie 2001, nr. 53 din 25 ianuarie 2011, nr. 1 din 10 ianuarie 2014, nr. 22 din 27 ianuarie 2004 și nr. 13 din 9 februarie 1999). De asemenea, se invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la previzibilitatea legii (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, sau Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 34).

7. Se arată că în cazul dispozițiilor art. 284 alin. (6) din Legea nr. 1/2011, cu referire la sintagma „conform metodologiei aprobate prin ordin al ministrului educației naționale”, nu sunt îndeplinite aceste cerințe. Astfel, după ce textul de lege criticat reglementează dreptul cadrului didactic de a continua activitatea după vârsta standard de pensionare, cu respectarea condițiilor legale, este inserată sintagma sus-menționată, text ambiguu și lipsit de precizie, întrucât nu se precizează clar obiectul de reglementare al metodologiei, lăsând loc arbitrarului și permițând ministrului educației să stabilească restricții suplimentare de exercitare a dreptului, deși acestea nu sunt prevăzute de textul de lege. Se încalcă, astfel, dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

8. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție, se susține că dispozițiile criticate creează un drept al personalului didactic care îndeplinește condițiile prevăzute de lege de a continua să presteze activitate didactică și după împlinirea vârstei standard de pensionare (reglementată de Legea nr. 53/2003 — Codul muncii la 65 de ani), la cererea acestuia, constituind o excepție de la principiul încetării raporturilor de muncă la împlinirea vârstei de 65 de ani. Sintagma „poate fi menținut anual, la cerere” nu are și nu poate avea semnificația că angajatorul are un drept discreționar de apreciere asupra unei astfel de solicitări, ci înseamnă doar că titularul dreptului nu poate fi obligat să rămână în activitate și după împlinirea vârstei standard de pensionare, fiind necesară cererea acestuia, munca forțată fiind de altfel prohibită.

9. În acest sens se susține că dreptul la muncă este unul dintre drepturile fundamentale ale persoanei și nu poate fi limitat decât în condițiile art. 53 din Constituție, adică numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. Totodată, potrivit art. 53 alin. (2) din Constituție, restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică, iar măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

10. Or, în speță, cazurile în care poate fi respinsă cererea de continuare a activității, ceea ce presupune o restrângere a dreptului la muncă, sunt stabilite printr-un act administrativ,

respectiv printr-un ordin al ministrului. Mai exact, chiar dacă persoana care își exercită dreptul de a continua activitatea îndeplinește cerințele prevăzute de art. 284 alin. (6) din Legea nr. 1/2011 (calitatea de personal didactic de predare titular din învățământul preuniversitar, cu gradul didactic I sau cu titlul științific de doctor, care dovedește competență profesională deosebită), acesteia îi poate fi refuzată manifestarea de voință de a continua activitatea peste vârsta de 65 de ani pe baza unor criterii stabilite arbitrar printr-un act cu caracter infralegal, respectiv un ordin al ministrului. Prin urmare, textul criticat nu îndeplinește exigențele de constituționalitate, în măsura în care permite îngrădirea dreptului constituțional la muncă prin acte administrative, respectiv prin ordine ale ministrului.

11. Se mai susține că textul de lege criticat încalcă și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, sens în care se invocă Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, potrivit căreia principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. Or, dispozițiile art. 284 alin. (6) din Legea nr. 1/2011, prin modul de interpretare, sunt de natură să creeze inegalități nejustificate între persoane aflate, practic, în situații identice, respectiv cadre didactice ce îndeplinesc condițiile legale și care solicită continuarea activității. În esență, în absența oricărui motiv pertinent, unele cadre didactice își pot continua activitatea, iar altele nu, chiar dacă îndeplinesc toate cerințele legale, în funcție de criterii stabilite arbitrar prin acte administrative, respectiv ordin al ministrului. De altfel, chiar în speță, Consiliul de administrație al Inspectoratului Școlar Județean Dolj, în aceeași ședință, a invalidat cererea de continuare a activității pentru doar două cadre didactice și a validat cererile altor zeci de cadre didactice, doar pe baza criteriilor arbitrar ale ordinului ministrului, în condițiile în care toate cadrele didactice îndeplineau, practic, toate cerințele legale.

12. **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia în sensul neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate. Astfel, instanța arată că, potrivit dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. n) din Constituție, statutul personalului didactic din învățământul preuniversitar, cuprins în Legea nr. 1/2011, face parte dintre materiile rezervate legii organice. Statutul juridic al personalului didactic din învățământul preuniversitar se întemeiază pe un regim juridic statutar, potrivit art. 232 lit. c) din Legea nr. 1/2011, acesta reglementând condițiile și modalitățile de eliberare din aceste posturi și funcții, de încetare a activității și de pensionare a personalului didactic și didactic auxiliar. Elementele esențiale referitoare la nașterea, executarea și încetarea raporturilor de muncă, inclusiv prin pensionare, ale personalului didactic din învățământul preuniversitar se referă în mod intrinsec la statutul acestuia. În aceste condiții, instanța apreciază că modalitatea prin care un cadru didactic din învățământul preuniversitar își poate continua activitatea didactică după împlinirea vârstei de pensionare ține de statutul acestuia și, prin urmare, trebuie reglementată, potrivit art. 73 alin. (3) lit. n) din Constituție, prin lege organică. Pe de altă parte, instanța arată că dispozițiile criticate delegă ministrului educației naționale dreptul de a stabili în mod concret condițiile în care se poate aproba continuarea activității didactice după împlinirea vârstei standard de pensionare, fără a preciza în mod clar obiectul de reglementare al metodologiei și fără a stabili în mod concret limitele în care poate reglementa ministrul. Or, delegarea atribuției de a stabili aceste norme către un reprezentant al executivului, prin emiterea unor acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, nu respectă exigențele principiului constituțional al securității juridice, în componenta sa referitoare la calitatea legii. În cauză, reglementarea unor elemente esențiale ale raportului de muncă al personalului didactic din

învățământul preuniversitar cu gradul didactic I sau cu titlul științific de doctor, constând în modul în care acest personal poate fi menținut ca titular în funcția didactică până la 3 ani peste vârsta standard de pensionare, circumscrisă statutului personalului didactic din învățământul superior, printr-un act administrativ, ce are caracter infralegal, nu respectă exigențele de stabilitate și previzibilitate ale normei legale, fiind încălcate dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. De asemenea, instanța apreciază că sunt încălcate și dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție, întrucât dreptul la muncă al personalului didactic din învățământul preuniversitar, cu gradul didactic I sau cu titlul științific de doctor, poate fi îngrădit prin acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, deși statutul personalului didactic este reglementat printr-o lege organică. Totodată, instanța consideră că dispozițiile criticate încalcă și art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât prin posibilitatea acordată unui reprezentant al executivului de a emite reglementări care afectează statutul personalului didactic se creează diferențe de tratament între cadre didactice aflate în situații similare, ca urmare a unor acte administrative cu caracter infralegislativ.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 284 alin. (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut: „*Personalul didactic de predare titular din învățământul preuniversitar, cu gradul didactic I sau cu titlul științific de doctor, care dovedește competență profesională deosebită, poate fi menținut ca titular în funcția didactică până la 3 ani peste vârsta standard de pensionare, anual, la cerere, conform metodologiei aprobate prin ordin al ministrului educației naționale.*” Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile criticate din Legea nr. 1/2011 (care fac parte din capitolul I — *Statutul personalului didactic din învățământul preuniversitar* al titlului IV) au fost abrogate prin Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 613 din 5 iulie 2023. Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, instanța de contencios constituțional se va pronunța asupra dispozițiilor de lege indicate de autorul excepției, care sunt aplicabile în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și în art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate din Legea nr. 1/2011 stabilesc condițiile în care se poate aproba de către inspectoratul școlar județean pentru personalul didactic de predare titular din învățământul preuniversitar continuarea activității didactice după împlinirea vârstei standard de pensionare. Astfel, personalul didactic de predare titular din învățământul preuniversitar, cu gradul didactic I sau cu titlul științific de doctor, care dovedește competență profesională deosebită, poate fi menținut ca titular în funcția didactică până la 3 ani peste vârsta standard de pensionare, anual, la cerere, conform metodologiei aprobate prin ordin al ministrului educației naționale.

19. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții de lege sunt neconstituționale, în măsura în care se interpretează că dreptul de a cere continuarea activității prevăzut de textul de lege poate fi restrâns prin acte administrative emise de Guvern ori de ministrul educației naționale.

20. Analizând aceste susțineri, Curtea reține că, în realitate, aspectele criticate de autorul excepției de neconstituționalitate vizează aplicarea dispozițiilor din Metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2020-2021, aprobată prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.259/2019 (abrogată în prezent, dar aplicabilă litigiului în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate).

21. Or, susținerile autorului excepției referitoare la interpretarea dispozițiilor de lege care prevăd condițiile pentru menținerea în activitate a cadrului didactic după împlinirea vârstei de pensionare reprezintă chestiuni de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești și nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției.

22. Printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor

judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii. Referitor la conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare, interpretarea, respectiv aplicarea legii, Curtea Constituțională a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea în acest sens Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009, sau Decizia nr. 164 din 21 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 25 septembrie 2024, paragraful 20).

23. Totodată, Curtea a constatat că interpretarea normelor juridice este operațiunea de stabilire a conținutului și a sensului acestora, fiind o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii în situații de fapt concrete, instanța de judecată fiind ținută să aplice în acest scop metodele de interpretare a normelor juridice. Așa cum a stabilit Curtea în mod constant în jurisprudența sa, interpretarea legilor este operațiunea rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *C.R. împotriva Regatului Unit*, paragraful 34 —, în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară (a se vedea în acest sens Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, sau Decizia nr. 294 din 28 mai 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 25 septembrie 2024, paragraful 27).

24. Prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție.

25. În consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284 alin. (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284 alin. (6) din Legea educației naționale nr. 1/2011, excepție ridicată de Vasile Voinescu în Dosarul nr. 1.686/63/2020 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 mai 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale, semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA VAMALĂ ROMÂNĂ

ORDIN

**pentru aprobarea Normelor tehnice privind aprobarea
sau desemnarea unui loc pentru prezentarea mărfurilor
în vamă și depozitarea temporară**

Având în vedere prevederile:

— art. 5 pct. 17 și 33, art. 15, art. 22-32, art. 139 alin. (1), art. 140 și art. 144-152 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 115 și 117 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 al Comisiei din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatului de aprobare nr. 36.617 din 29.07.2025 pentru emiterea Ordinului pentru aprobarea Normelor tehnice privind aprobarea sau desemnarea unui loc pentru prezentarea mărfurilor în vamă și depozitarea temporară,

în temeiul art. 2 alin. (5) din Legea nr. 268/2021 pentru înființarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare, coroborat cu art. 8 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 237/2022 privind organizarea și funcționarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea pct. 1 de la lit. C din cadrul anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 791/2009 privind condițiile pentru certificarea aeroporturilor civile internaționale sau deschise traficului aerian internațional, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Vamale Române emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele tehnice privind aprobarea sau desemnarea unui loc pentru prezentarea mărfurilor în vamă și depozitarea temporară, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Vamale Române,
Bogdan Alexandru Bălan

NORME TEHNICE**privind aprobarea sau desemnarea unui loc pentru prezentarea mărfurilor în vamă și depozitarea temporară****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — Prezentele norme stabilesc procedurile aplicabile pentru aprobarea sau desemnarea unui loc pentru prezentarea mărfurilor în vamă și depozitarea temporară, de către autoritatea vamală pe teritoriul vamal al României.

Art. 2. — În sensul prezentelor norme tehnice, termenii și expresiile de mai jos au următoarele înțelesuri:

a) *Cod vamal al Uniunii* — Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare;

b) *Regulament delegat (UE) 2015/2.446* — Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 al Comisiei din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare;

c) *Regulament de punere în aplicare (UE) 2015/2.447* — Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare;

d) *loc aprobat* — un loc aprobat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare, altul decât un spațiu de depozitare temporară, în conformitate cu art. 139 alin. (1) și art. 147 alin. (1) din Codul vamal al Uniunii și în condițiile prevăzute la art. 115 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

e) *loc desemnat* — un loc desemnat de biroul vamal în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare, altul decât un spațiu de depozitare temporară, în conformitate cu art. 139 alin. (1) și art. 147 alin. (1) din Codul vamal al Uniunii;

f) *autoritate vamală competentă să aprobe sau să desemneze un spațiu în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare* — biroul vamal în a cărui rază de competență se află spațiul de depozitare;

g) *operator economic* — o persoană care poate îndeplini formalitățile vamale specifice pentru prezentarea mărfurilor în vamă și depozitarea temporară, prevăzute în legislația vamală în relația cu autoritatea vamală.

CAPITOLUL II**Locul aprobat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare**

Art. 3. — Operatorii economici stabiliți pe teritoriul vamal al Uniunii pot solicita autorității vamale, în temeiul prevederilor art. 139 alin. (1) și art. 147 alin. (1) din Codul vamal al Uniunii și în condițiile prevăzute la art. 115 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, în situații justificate, aprobarea unui loc în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare de mărfuri neunionale, altul decât un spațiu de depozitare temporară.

Art. 4. — (1) Cererea pentru obținerea locului aprobat se completează potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 1 la prezentele norme tehnice și se depune la autoritatea vamală competentă. Cererea poate fi depusă și prin intermediul poștei

electronice și este supusă prevederilor art. 15 din Codul vamal al Uniunii.

(2) În cazul vămuirii centralizate la import, cererea pentru obținerea locului aprobat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare, formulată potrivit art. 5, este de competența biroului vamal de prezentare.

Art. 5. — (1) Cererea poate avea ca obiect o singură operațiune de depozitare temporară sau se poate referi la mai multe operațiuni, desfășurate într-o perioadă determinată de timp, menționată de solicitant.

(2) Locul solicitat trebuie să fie clar determinat în cerere, cu indicarea adresei exacte și descrierea acestuia, pentru a se aduce la cunoștința biroului vamal existența în locul respectiv a clădirilor, depozitelor sau a altor facilități necesare manipulării, depozitării sau păstrării mărfurilor în condiții corespunzătoare.

(3) Solicitantul trebuie să menționeze în cerere care este interesul său justificat în obținerea aprobării, precum și programul de lucru în locul respectiv.

(4) Cererea conține motivele pentru care se solicită aprobarea unui loc în care să fie prezentate și depozitate temporar mărfuri neunionale, altul decât un spațiu de depozitare temporară, urmând ca autoritatea vamală competentă să aprecieze dacă cererea este justificată ținând cont de circumstanțele operațiunilor vamale efectuate, cantitatea și felul mărfurilor, tipul de transport și frecvența operațiunilor vamale.

(5) La cerere se anexează următoarele documente:

- a) schița spațiului pentru care se solicită aprobarea;
- b) actul de deținere a spațiului pentru care se solicită autorizarea;
- c) modelul/tipul de evidențe, dacă este cazul;
- d) documentul/documentele care atestă constituirea garanției.

(6) Dacă este necesar, autoritatea vamală competentă solicită informații suplimentare pentru soluționarea cererii.

Art. 6. — (1) Autoritatea vamală competentă procedează la verificarea îndeplinirii condițiilor de autorizare prevăzute la art. 148 alin. (2) și (3) din Codul vamal al Uniunii și la art. 117 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(2) Autoritatea vamală competentă poate cere solicitantului să țină evidențe într-o formă corespunzătoare, care să permită autorității vamale să efectueze supravegherea activității de depozitare temporară.

(3) Prin expresia „oferă asigurarea necesară bunei derulări a operațiunilor”, prevăzută la art. 148 alin. (2) lit. a) din Codul vamal al Uniunii, se înțelege că:

- a) solicitantul are în obiectul de activitate operațiuni de depozitare;
- b) spațiul de depozitare temporară deținut îndeplinește cerințele prevăzute la art. 9;
- c) solicitantul este capabil să îndeplinească obligațiile care decurg din depozitarea mărfurilor și să respecte condițiile și responsabilitățile pentru prezentarea mărfurilor în vamă și depozitarea temporară.

(4) Condiția prevăzută la art. 148 alin. (2) lit. b) se consideră îndeplinită dacă solicitantul este un operator economic autorizat pentru simplificări vamale în măsura în care activitatea de depozitare temporară este luată în considerare în cadrul autorizației menționate la art. 38 alin. (2) lit. a) din Codul vamal al Uniunii.

Art. 7. — (1) Un spațiu ce urmează a fi utilizat pentru depozitarea temporară trebuie să fie adecvat din punctul de vedere al securității, sănătății și siguranței, al accesului în acest spațiu și al facilităților de depozitare.

(2) Dacă cererea include mărfuri care pot prezenta un pericol sau sunt susceptibile de a deteriora alte mărfuri sau necesită instalații speciale de depozitare, spațiul trebuie să fie echipat corespunzător pentru depozitarea acestora.

Art. 8. — (1) Aprobarea se emite de autoritatea vamală competentă după verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de legislația vamală cu privire la operațiunea sau operațiunile vamale vizate și se comunică solicitantului în termen de 30 de zile de la depunerea cererii.

(2) Autoritatea vamală competentă care a emis aprobarea urmărește aplicarea legislației vamale în domeniul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare.

Art. 9. — (1) Dacă solicitarea are ca obiect o singură operațiune vamală de depozitare, în aprobare se menționează operațiunea vamală la care se referă.

(2) În situația în care cererea se referă la mai multe operațiuni vamale, desfășurate într-o perioadă determinată de timp, aprobarea cuprinde, pe lângă mențiunile privind operațiunile vamale, data de început a valabilității aprobării și termenul pentru care se acordă, care nu poate fi mai mare de un an de la data de început.

Art. 10. — Modelul aprobării este prevăzut în anexa nr. 2 la prezentele norme tehnice.

Art. 11. — Autoritatea vamală competentă acordă solicitantului dreptul de a fi ascultat, potrivit art. 22 alin. (6) din Codul vamal al Uniunii, art. 8 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 și art. 8 și 9 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

Art. 12. — În cazul neaprobării cererii, decizia se motivează de autoritatea vamală competentă și poate fi atacată în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 13. — (1) Locul aprobat poate fi utilizat pentru prezentarea mărfurilor și depozitarea temporară doar de operatorul economic pentru care a fost emisă aprobarea.

(2) Responsabilitățile operatorului spațiului de depozitare temporară sunt prevăzute la art. 147 alin. (3) din Codul vamal al Uniunii.

Art. 14. — (1) Mărfurile depozitate temporar nu pot fi ridicate fără permisiunea biroului vamal din spațiul aprobat de depozitare temporară.

(2) În cazul în care biroul vamal decide să controleze mărfurile declarate, verificarea acestora și a mijloacelor de transport se efectuează în locul aprobat.

Art. 15. — Mărfurile neunionale depozitate temporar într-un loc aprobat, altul decât un spațiu de depozitare temporară, sunt plasate sub un regim vamal sau sunt reexportate, în termenul prevăzut la art. 115 alin. (2) lit. b) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

CAPITOLUL III

Locul desemnat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare

Art. 16. — (1) Autoritatea vamală competentă poate decide, în temeiul prevederilor art. 139 alin. (1) și art. 147 alin. (1) din Codul vamal al Uniunii, desemnarea, în situații justificate, a unui loc în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare, altul decât un spațiu de depozitare temporară.

(2) Un loc poate fi desemnat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare de biroul vamal, dacă se poate asigura controlul și supravegherea vamală a mărfurilor și a mijloacelor de transport.

(3) Operatorul spațiului de depozitare temporară este biroul vamal.

Art. 17. — (1) Un spațiu ce urmează a fi utilizat ca loc desemnat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare trebuie să fie adecvat din punctul de vedere al securității, sănătății și siguranței, al accesului în acest spațiu și al facilităților de depozitare.

(2) Mărfurile care pot prezenta un pericol sau sunt susceptibile de a deteriora alte mărfuri sau necesită instalații speciale de depozitare pot fi depozitate într-un spațiu desemnat doar dacă acesta este echipat corespunzător pentru depozitare.

Art. 18. — (1) Decizia biroului vamal conține cel puțin următoarele informații:

a) o justificare pentru desemnarea unui spațiu ce urmează a fi utilizat ca loc desemnat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare;

b) o motivație ținând cont de circumstanțele operațiunilor de depozitare temporară, cantitatea și felul mărfurilor, tipul de transport și frecvența operațiunilor;

c) informații detaliate cu privire la spațiul ce urmează a fi utilizat ca loc desemnat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare, cu indicarea adresei exacte și descrierea acestuia, facilități necesare manipulării, depozitării sau păstrării mărfurilor în condiții corespunzătoare;

d) programul de lucru.

(2) Biroul vamal informează operatorii economici din raza sa de competență cu privire la decizia de desemnare a unui spațiu ce urmează a fi utilizat ca loc desemnat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare.

Art. 19. — (1) Mărfurile depozitate temporar nu pot fi ridicate fără permisiunea biroului vamal din spațiul desemnat de depozitare temporară.

(2) Verificarea mărfurilor și a mijloacelor de transport de către biroul vamal se efectuează în locul desemnat pentru prezentarea mărfurilor și depozitarea temporară.

Art. 20. — Responsabilitățile persoanei care depozitează mărfurile într-un loc desemnat sunt prevăzute la art. 147 alin. (3) din Codul vamal al Uniunii.

Art. 21. — Pentru depozitarea temporară a mărfurilor într-un loc desemnat în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare, biroul vamal este responsabil cu supravegherea mărfurilor.

Art. 22. — În conformitate cu prevederile art. 89 alin. (7) din Codul vamal al Uniunii, pentru depozitarea temporară a mărfurilor într-un loc desemnat nu se solicită nicio garanție pentru operațiunile de depozitare temporară.

Art. 23. — Termenul de depozitare de 90 de zile, prevăzut la art. 149 din Codul vamal al Uniunii, nu poate fi prelungit.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 24. — Dispozițiile prezentelor norme tehnice se completează cu prevederile Codului Vamal al Uniunii, ale Regulamentului delegat (UE) 2015/2.446 și ale Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

Art. 25. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentele norme tehnice.

C E R E R E

privind aprobarea de autoritatea vamală a unui loc în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare, altul decât un spațiu de depozitare temporară

1. Operatorul economic solicitant: (denumire, sediu, cod de identificare fiscală, număr de înregistrare la Oficiul Registrului Comerțului):

2. Nr. EORI al solicitantului:

3. Statut de operator economic autorizat al solicitantului, autoritatea vamală care a acordat statutul, tipul și numărul autorizației AEO: DA/NU

4. Calitatea solicitantului în ceea ce privește operațiunea/operațiunile de depozitare temporară:

5. Biroul vamal de la care se solicită aprobarea locului în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare

6. Obiectul cererii:

A. Operațiunea de depozitare (descriere, dată, oră):

B. Mai multe operațiuni de depozitare (descriere, numărul estimat al operațiunilor de depozitare temporară efectuate într-un an calendaristic, frecvența, data de început solicitată pentru aprobare și termenul pentru care se solicită aprobarea):

7. Informații privind mărfurile:

a) Descrierea mărfurilor (Se indică cel puțin dacă mărfurile sunt mărfuri agricole și/sau industriale.):

b) Cantitatea estimată a mărfurilor:

c) Alte mențiuni privind mărfurile, dacă este cazul (stare, condiții speciale de păstrare sau de încărcare etc.):

8. Informații privind garanția constituită:

9. Tipul de transport și mențiuni privind mijloacele de transport:

10. Informații privind locul pentru care se solicită aprobarea:

a) Adresa poștală:

b) Tipul de loc (sediul, punct de lucru, loc de depozitare/păstrare/descărcare a mărfurilor etc.):

c) Deținătorul locului pentru care se solicită aprobarea:

d) Se anexează acceptul deținătorului locului solicitat exprimat la data de:

prin

e) Facilități existente în locul pentru care se solicită aprobarea (clădiri, depozite, utilaje, echipamente, condiții de păstrare, manipulare sau descărcare a mărfurilor etc.):

f) Programul de lucru în locul pentru care se solicită aprobarea:

11. Motivarea solicitării aprobării:

12. Situațiile justificate pentru care operatorul economic solicită aprobarea:

13. Prevederile legale pe care se întemeiază cererea:

14. Date de contact ale persoanei responsabile la locul pentru care se solicită aprobarea:

Declar că informațiile prezentate sunt reale și complete:

Numele și prenumele:

Calitate:

Semnătura și ștampila (Ștampila este opțională.):

Data:

*ANEXA Nr. 2
la normele tehnice*

Antetul biroului vamal emitent

A P R O B A R E A
locului în scopul prezentării mărfurilor în vamă și al depozitării temporare,
altul decât un spațiu de depozitare temporară

Nr. /Data

1. Biroul vamal:

2. Operatorul spațiului de depozitare temporară: (denumire, sediu, cod de identificare fiscală, număr de înregistrare la oficiul registrului comerțului):

3. Nr. EORI al operatorului:

4. Statut de operator economic autorizat al operatorului, autoritatea vamală care a acordat statutul, tipul și numărul autorizației AEO: DA/NU

5. Informații privind locul aprobat:

a) adresa poștală:

b) tipul de loc (sediul, punct de lucru, loc de depozitare/păstrare/descărcare a mărfurilor etc.):

c) Facilități existente în locul pentru care se solicită aprobarea (clădiri, depozite, utilaje, echipamente, condiții de păstrare, manipulare sau descărcare a mărfurilor etc.):

d) Programul de lucru în locul pentru care se solicită aprobarea:

e) Deținătorul locului pentru care se solicită aprobarea:

f) Operatorul spațiului de depozitare temporară a anexat acceptul deținătorului locului solicitat exprimat la data de:

g) Locul a fost inspectat de biroul vamal

la data de

h) Alte mențiuni privind condițiile în care se emite aprobarea (condiții și obligații ale operatorului spațiului de depozitare temporară):

6. Aprobarea se acordă pentru:

A. Operațiunea de depozitare temporară (descriere, dată, oră):

B. Mai multe operațiuni de depozitare temporară (descriere, numărul estimat al operațiunilor de depozitare temporară efectuate într-un an calendaristic, frecvența):

B.1. Data de început a valabilității aprobării:

B.2. Termenul pentru care se emite aprobarea:

B.3. Data până la care este valabilă aprobarea:

7. Informații privind mărfurile, potrivit cererii depuse de solicitant:

a) Descrierea mărfurilor: (Se indică cel puțin dacă mărfurile sunt mărfuri agricole și/sau industriale.):

b) Cantitatea estimată a mărfurilor:

c) Alte mențiuni privind mărfurile, dacă este cazul (stare, condiții speciale de păstrare sau de încărcare etc.):

8. Informații privind garanția constituită:

9. Motivarea emiterii aprobării și situațiile justificate luate în considerare la emiterea aprobării:

10. Prevederile legale pe care se întemeiază aprobarea:

Șeful biroului vamal:

Numele și prenumele

Semnătura și ștampila

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 18

din 29 septembrie 2025

Dosar nr. 1.469/1/2025

Lia Savonea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Eleni Cristina Marcu	— președintele delegat al Secției penale
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Liviu Eugen Făget	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina-Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 1.469/1/2025 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 31 alin. (4) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Lia Savonea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef al Secției judiciare.

4. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 32 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Craiova ce formează obiectul Dosarului nr. 1.469/1/2025.

6. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al procurorului general.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Lia Savonea, președintele completului de judecată, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general asupra recursului în interesul legii.

8. Reprezentantul procurorului general apreciază că interdicția de concediere prevăzută de art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii privește momentul emiterii deciziei de concediere, care nu se poate situa în perioada în care salariatul se află în incapacitate de muncă. În acest sens arată că examinarea condițiilor de validitate a deciziei de concediere trebuie raportată la data emiterii acestei decizii, conform principiului *tempus regit actum*.

9. Nefiind întrebări pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecător Lia Savonea, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Problema de drept soluționată diferit de instanțele judecătorești

10. Prin Hotărârea nr. 18 din 4 iunie 2025, Colegiul de conducere al Curții de Apel Craiova a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept:

În interpretarea și aplicarea unitară a art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, interdicția de concediere privește momentul emiterii deciziei de concediere, moment care nu se poate situa în perioada în care salariatul se află în incapacitate temporară de muncă stabilită prin certificat medical conform legii sau privește momentul la care decizia de concediere produce efectul constând în încetarea contractului individual de muncă, moment reprezentat fie de data comunicării deciziei de concediere, fie de data prevăzută în decizie ca fiind data încetării raporturilor de muncă.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

11. *Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare* (Codul muncii)

Art. 50 — „Contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situații: (...) b) concediu pentru incapacitate temporară de muncă; (...)”

Art. 58 — „(1) Concedierea reprezintă încetarea contractului individual de muncă din inițiativa angajatorului.

(2) Concedierea poate fi dispusă pentru motive care țin de persoana salariatului sau pentru motive care nu țin de persoana salariatului.”

Art. 60 — „(1) Concedierea salariaților nu poate fi dispusă:

a) pe durata incapacității temporare de muncă, stabilită prin certificat medical conform legii; (...).”

Art. 77 — „Decizia de concediere produce efecte de la data comunicării ei salariatului.”

Art. 78 — „Concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege este lovită de nulitate absolută.”

III. Practica judiciară neunitară invocată de autorul sesizării

12. Autorul sesizării a subliniat că s-au conturat două orientări jurisprudențiale divergente cu privire la problema de drept ce formează obiectul recursului în interesul legii.

13. Astfel, *într-o primă orientare jurisprudențială* s-a apreciat că interdicția de concediere prevăzută de art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii privește momentul emiterii deciziei de concediere, care nu se poate situa în perioada în care salariatul se află în incapacitate temporară de muncă.

14. S-a argumentat că sunt lipsite de relevanță data comunicării deciziei de concediere, data de la care produce efecte măsura luată de angajator, precum și faptul că decizia de concediere este suspendată în temeiul art. 49 alin. (6) din Codul muncii. Expresia „nu poate fi dispusă”, folosită de legiuitor în cuprinsul art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, trebuie înțeleasă în sensul că nu poate fi decisă încetarea contractului individual de muncă pe durata incapacității temporare de muncă, nefiind făcută vreo referire la momentul la care decizia de concediere produce efecte. Spre deosebire de data producerii efectelor deciziei de concediere, care depinde de momentul la care decizia este comunicată salariatului, data emiterii deciziei de concediere reprezintă un element temporal cert. De altfel, analiza condițiilor de validitate a actului juridic se realizează prin raportare la data emiterii actului.

15. *În cea de-a doua orientare jurisprudențială* s-a apreciat că interdicția de concediere prevăzută de art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii trebuie raportată la momentul la care decizia de concediere produce efectele, respectiv data comunicării sau data prevăzută în această decizie la care încetează raporturile de muncă.

16. S-a arătat că dispozițiile art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii nu prevăd în mod expres că momentul emiterii deciziei de concediere nu trebuie plasat în perioada incapacității temporare de muncă. Astfel, interdicția stabilită de textul de lege anterior evocat nu vizează momentul emiterii deciziei de concediere, ci data la care această decizie a produs efecte.

IV. Opinia autorului sesizării

17. Colegiul de conducere al Curții de Apel Craiova invocă existența soluțiilor divergente în practica judiciară, fără a exprima un punct de vedere asupra problemei de drept.

V. Jurisprudența Curții Constituționale

18. Prin Decizia nr. 728 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 8 iulie 2010, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii.

VI. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

19. Prin Decizia nr. 18 din 13 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 30 septembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea și a stabilit următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 278 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile art. 1.324, 1.325 și 1.326 din Codul civil, republicat, pot fi aplicate în întregirea dispozițiilor Codului muncii, fiind compatibile cu specificul raporturilor de muncă.

În interpretarea art. 55 lit. c) și art. 77 din Codul muncii, decizia de concediere poate fi revocată până la data comunicării acesteia către salariat, actul de revocare fiind supus exigențelor de comunicare corespunzătoare actului pe care îl revocă (decizia de concediere).”

20. Prin Decizia nr. 34 din 24 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea și a stabilit următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 77 din Codul muncii, cu referire la dispozițiile art. 278 alin. (1) din Codul muncii și la dispozițiile art. 1.326 din Codul civil, decizia de concediere individuală emisă potrivit dispozițiilor art. 76 din Codul muncii se poate comunica prin poșta electronică, aceasta reprezentând o modalitate de comunicare aptă din punct de vedere procesual să declanșeze curgerea termenului de contestare jurisdicțională a deciziei, potrivit dispozițiilor art. 211 lit. a) din Legea nr. 62/2011 raportat la dispozițiile art. 216 din același act normativ, cu referire la dispozițiile art. 184 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în condițiile în care salariatul a comunicat angajatorului aceste date de contact și există o uzanță a acestei forme de comunicare între părți.

Decizia astfel comunicată prin poșta electronică, în format PDF accesibil electronic, trebuie să respecte doar cerințele formale impuse de dispozițiile art. 76 din Codul muncii, nu și pe cele impuse de Legea nr. 455/2001, referitor la înscrisul în formă electronică.”

VII. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

21. Procurorul general a apreciat că prima orientare jurisprudențială este în litera și în spiritul legii.

22. În acest sens a arătat că interpretarea art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii trebuie realizată sistematic, prin raportare la termenii folosiți de legiuitor, respectiv termenul „concedierea” și expresia „nu poate fi dispusă”.

23. În continuare a menționat că aceste prevederi au caracter special, fiind de strictă interpretare și aplicare, astfel încât interdicția absolută, temporară, de încetare a contractului individual de muncă va interveni numai în ipoteza concedierii salariatului.

24. Expresia „nu poate fi dispusă”, care semnifică „nu poate fi decisă, hotărâtă”, face trimitere la manifestarea de voință a angajatorului de a înceta contractul individual de muncă al salariatului, însă nu face nicio referire la momentul de la care decizia de concediere produce efecte.

25. Fiind subsumată condițiilor de valabilitate de fond ale actului unilateral al angajatorului, verificarea existenței vreuneia dintre ipotezele de interdicție a concedierii trebuie raportată la data emiterii acestuia, conform principiului *tempus regit actum*.

26. Având în vedere că nulitatea este o sancțiune ce intervine în cazul în care actul este emis cu încălcarea dispozițiilor legale, nu poate fi acceptată teza conform căreia decizia de concediere este nulă pentru că a fost comunicată angajatului în perioada concediului medical.

27. În această situație, nulitatea ar fi generată de un element exterior deciziei de concediere, survenit ulterior emiterii actului și asupra căruia emitentul nu are niciun fel de control.

28. Ca atare, norma de la art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii stabilește interdicția temporară pentru angajator de a emite decizia de concediere a salariatului aflat în concediu medical, fiind fără relevanță data la care respectiva decizie produce efecte.

29. În final, a conchis că data emiterii deciziei de concediere reprezintă un element temporal cert, spre deosebire de data producerii efectelor deciziei, care reprezintă un moment ulterior și incert ce depinde de data comunicării deciziei de concediere către salariat.

VIII. Opinia judecătorilor-raportori

30. Judecătorii-raportori au apreciat că dispozițiile art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii se interpretează în sensul că interdicția de concediere privește momentul emiterii deciziei de concediere, moment care nu se poate situa în perioada în care salariatul se află în incapacitate temporară de muncă stabilită prin certificat medical conform legii.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

IX.1. Asupra admisibilității sesizării

31. Verificarea regularității învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție impune analiza condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii, în conformitate cu dispozițiile art. 514 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”, precum și ale art. 515 din același cod, care prevăd că: „Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.”

32. Analiza implică verificarea cerințelor de admisibilitate în ceea ce privește titularul dreptului, obiectul, în sensul că acestea trebuie să se circumscrie dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, precum și sub aspectul cerinței de ordin formal prevăzute de dispozițiile art. 515 din același act normativ.

33. Sub aspectul titularului dreptului de a formula recursul în interesul legii, condiția este îndeplinită, întrucât autorul sesizării, Colegiul de conducere al Curții de Apel Craiova, se regăsește printre titularii dreptului de sesizare, prevăzuți de art. 514 din Codul de procedură civilă.

34. Sub aspectul obiectului recursului în interesul legii, în sensul că acesta trebuie să se circumscrie dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, respectiv să privească o problemă de drept soluționată diferit de instanțele judecătorești, cerința de admisibilitate trebuie analizată din perspectiva scopului reglementării mecanismului de unificare, întrucât finalitatea acestei instituții juridice o constituie asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii, astfel cum prevăd și dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale”.

35. Recursul în interesul legii reprezintă un mijloc procedural specific de interpretare cu forță generalizatoare a unei norme juridice, pentru ca, deslușindu-i înțelesul, toate instanțele să o înțeleagă și să o aplice în același mod, asigurându-se astfel coerența jurisprudenței și previzibilitatea acesteia (Decizia nr. 10 din 25 mai 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 595 din 6 august 2015).

36. Admisibilitatea recursului în interesul legii presupune ca problema de drept supusă dezbaterii pe calea recursului în interesul legii să fie reală, legată de interpretarea diferită a unui text de lege, de clarificarea unei norme juridice care este echivocă, lacunară, necorelată cu alte dispoziții legale, susceptibilă de interpretare ori aplicare diferită și care a generat o practică judiciară neunitară.

37. Condiția referitoare la obiectul recursului în interesul legii este îndeplinită, prin sesizare fiind indicată o problemă de drept rezultată din interpretarea și aplicarea diferită a unor dispoziții dintr-un act normativ, art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, și anume dacă interdicția de concediere privește momentul emiterii deciziei de concediere, moment care nu se poate situa în

perioada în care salariatul se află în incapacitate temporară de muncă stabilită prin certificat medical conform legii (potrivit primei interpretări rezultate din jurisprudență), sau privește momentul la care decizia de concediere produce efectul constând în încetarea contractului individual de muncă, moment reprezentat fie de data comunicării deciziei de concediere, fie de data prevăzută în decizie ca fiind data încetării raporturilor de muncă (potrivit celei de-a doua opinii rezultate din jurisprudență).

38. Problema de drept este reală, fiind determinată, astfel cum reiese din cele două orientări jurisprudențiale menționate, de modalitatea diferită în care instanțele au interpretat dispozițiile art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, cu privire la expresia „nu poate fi dispusă”, apreciindu-se că se referă fie la emiterea actului de concediere, fie la producerea efectelor acestuia.

39. Sub aspectul cerinței de ordin formal prevăzute de dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă, respectiv dovada că problema de drept care formează obiectul sesizării a fost soluționată în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii, condiția de admisibilitate este îndeplinită, având în vedere jurisprudența anexată sesizării, constând în hotărâri judecătorești definitive prin care s-au dat dezlegări diferite problemei de drept, reflectate în cele două opinii jurisprudențiale.

IX.2. Asupra fondului sesizării

40. Din analiza jurisprudenței atașate sesizării rezultă că problema de drept soluționată neunitar, cu privire la care s-a constatat că întrunește cerințele de admisibilitate, privește dispozițiile art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, care prevăd că nu poate fi dispusă concedierea salariaților pe durata incapacității temporare de muncă, stabilită prin certificat medical conform legii, și anume dacă interdicția de concediere se referă la momentul emiterii deciziei de concediere sau la momentul la care aceasta produce efecte.

41. În cadrul primei orientări jurisprudențiale s-a apreciat că interdicția de concediere prevăzută de art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii privește momentul emiterii deciziei de concediere, care nu se poate situa în perioada în care salariatul se află în incapacitate temporară de muncă, iar, potrivit celei de-a doua orientări jurisprudențiale, interdicția de concediere prevăzută de același text de lege nu vizează momentul emiterii deciziei de concediere, ci data la care această decizie a produs efecte.

42. Având în vedere dispozițiile legale incidente și argumentele ce vor fi prezentate în continuare, opinia corectă este cea potrivit căreia interdicția de concediere prevăzută de art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii privește momentul emiterii deciziei de concediere și rezultă din interpretarea gramaticală, logică și sistematică a acestor dispoziții, coroborate cu celelalte prevederi legale referitoare la concediere din același act normativ.

43. În absența unei norme în cadrul legii care să se refere expres la problema de drept soluționată neunitar de instanțele de judecată, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii s-a reținut că, atunci când este necesar, interpretarea sistematică a normelor juridice sau a unei sintagme dintr-un text legal cuprins într-o lege specială presupune determinarea sensului conceptual al acestora în contextul actului normativ în care sunt integrate, plasarea respectivei norme sau noțiuni în ansamblul reglementării generale (Decizia nr. 3 din 7 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 8 aprilie 2022).

44. Soluționarea problemei de drept invocate prin sesizare impune interpretarea dispozițiilor legale care se referă la concediere, prin clarificarea înțelesului normelor juridice, în ansamblul actului normativ în care se regăsesc și prin legăturile cu celelalte norme care se referă la contractul de muncă, incapacitatea temporară de muncă și concediere.

45. Concedierea este una dintre modalitățile de încetare a contractului de muncă și reprezintă, potrivit art. 58 alin. (1) din Codul muncii, care se regăsește în secțiunea a 2-a „Concedierea”, capitolul V „Încetarea contractului individual de muncă”, titlul II „Contractul individual de muncă” din acest act normativ, încetarea contractului individual de muncă din inițiativa angajatorului. Concedierea poate fi dispusă pentru motive care țin de persoana salariatului sau pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

46. Art. 59 din Codul muncii instituie interdicții generale de concediere, iar art. 60 alin. (1) din același cod reglementează interdicții temporare de concediere, și anume, la lit. a), „pe durata incapacității temporare de muncă, stabilită prin certificat medical conform legii”. Art. 60 alin. (2) din Codul muncii stabilește o singură excepție de la prevederile alin. (1), și anume faptul că nu se aplică în cazul concedierii pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării judiciare, a falimentului sau a dizolvării angajatorului, în condițiile legii.

47. Actul juridic unilateral emis de angajator prin care, în cazuri anume determinate de lege, se concretizează manifestarea de voință a acestuia de a înceta contractul individual de muncă este decizia de concediere, iar reglementarea de către legiuitor a condițiilor de formă și fond ale acestui act reflectă necesitatea protecției salariatului, în perioada în care acesta se află în incapacitate temporară de muncă stabilită prin certificat medical conform legii, și a asigurării unor elemente de verificare a legalității și temeiniciei măsurii dispuse.

48. Aspectele de ordin procedural cu privire la concediere sunt prevăzute de secțiunea a 6-a și secțiunea a 7-a din Codul muncii.

49. Potrivit art. 76 din Codul muncii, „Decizia de concediere se comunică salariatului în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu: a) motivele care determină concedierea; b) durata preavizului; c) criteriile de stabilire a ordinii de prioritate, conform art. 69 alin. (2) lit. d), numai în cazul concedierilor colective; d) lista tuturor locurilor de muncă disponibile în unitate și termenul în care salariații urmează să opteze pentru a ocupa un loc de muncă vacant, în condițiile art. 64”.

50. Forma scrisă a deciziei de concediere a salariatului este o condiție *ad validitatem*, iar, potrivit art. 77 din Codul muncii, „Decizia de concediere produce efecte de la data comunicării ei salariatului”, astfel că încetarea raportului juridic de muncă, care reprezintă efectul principal al deciziei de concediere, are loc, potrivit acestei dispoziții, la data comunicării deciziei de concediere către salariat.

51. În ceea ce privește controlul și sancționarea concedierii nelegale, potrivit art. 78 din Codul muncii, „Concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege este lovită de nulitate absolută”.

52. Analizarea cadrului normativ care reglementează concedierea relevă faptul că interdicția de concediere a salariatului impusă angajatorului de art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii este temporară, și anume „pe durata incapacității temporare de muncă, stabilită prin certificat medical conform legii”, și este absolută, textul legii fiind imperativ, în sensul că „nu poate fi dispusă”.

53. Modalitatea de reglementare impune concluzia că expresia „nu poate fi dispusă” se referă în mod evident, astfel cum s-a reținut în prima orientare jurisprudențială, la manifestarea de voință a angajatorului, care este împiedicat să emită decizia de concediere în anumite situații prevăzute expres și limitativ, așadar, la momentul emiterii deciziei de concediere, care reprezintă un element temporal cert.

54. Raportat la dispozițiile legale menționate, expresia „nu poate fi dispusă” nu poate fi interpretată în sensul că se referă la data comunicării, data la care această decizie produce efecte, împrejurare care survine ulterior emiterii și are caracter incert, din perspectiva emitentului actului juridic unilateral, care trebuie

să verifice condițiile de validitate a actului la data emiterii acestuia, iar o asemenea interpretare nu rezultă nici din alte dispoziții ale legii.

55. A dispune înseamnă „a decide”, „a hotărî”, „a ordona”, în înțelesul curent al termenului, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române.

56. Dacă legiuitorul ar fi dorit să confere expresiei un sens autonom, ar fi trebuit să o definească în cuprinsul actului normativ. Or, legiuitorul nu a procedat astfel, referindu-se explicit la momentul când măsura concedierii este dispusă, astfel că nu ar putea fi interpretat în sensul că se referă la comunicarea deciziei. O asemenea concluzie, contrar argumentelor din a doua orientare jurisprudențială, nu rezultă din prevederile legale, care nu fac nicio referire la momentul de la care decizia de concediere produce efecte.

57. Este fără echivoc că textul legal se referă la manifestarea de voință de a înceta contractul individual de muncă, fără a distinge în ceea ce privește comunicarea sau producerea de efecte, voința legiuitorului fiind de a nu permite angajatorului să emită actul de concediere în perioada în care salariatul se află în incapacitate temporară de muncă.

58. Nu prezintă relevanță faptul că decizia de concediere produce efecte ulterior, de la momentul comunicării acesteia către salariat. Interdicția privește emiterea deciziei în perioada incapacității temporare de muncă a salariatului, dovedită prin certificatul de concediu medical, și nu comunicarea acesteia, iar art. 78 din Codul muncii sancționează cu nulitatea absolută concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii reglementate de lege.

59. Și din această perspectivă concluzia este evidentă, în sensul că interdicția de concediere privește emiterea deciziei de concediere, act juridic unilateral al angajatorului, indiferent de data comunicării și producerii de efecte. Aceasta deoarece nulitatea este sancțiunea care intervine în situația în care la momentul emiterii unui act juridic sunt încălcate anumite dispoziții legale, iar cauzele care determină nulitatea trebuie să existe la momentul emiterii aceluia act, astfel cum rezultă din art. 1.325 din Codul civil („Dacă prin lege nu se prevede altfel, dispozițiile legale privitoare la contracte se aplică în mod corespunzător actelor unilaterale.”), raportat la art. 1.246 alin. (1) din Codul civil („Orice contract încheiat cu încălcarea condițiilor cerute de lege pentru încheierea sa valabilă este supus nulității, dacă prin lege nu se prevede o altă sancțiune.”).

60. Analiza condițiilor de validitate a actului juridic, inclusiv inexistența unei interdicții prevăzute imperativ în acest sens, se realizează prin raportare la data emiterii actului, dată la care angajatorul și-a manifestat voința de a înceta contractul individual de muncă, chiar dacă decizia de concediere produce efecte doar de la data comunicării acesteia. În caz contrar, nulitatea ar fi determinată de un element care a intervenit ulterior emiterii deciziei de concediere.

61. Faptul că decizia de concediere, act juridic unilateral, devine irevocabilă de la momentul la care produce efectele pentru care a fost emisă prezintă relevanță din perspectiva posibilității revocării deciziei de concediere, care poate avea loc exclusiv până la data comunicării acesteia către salariat, moment de la care devine irevocabilă.

62. O interpretare contrară, în sensul că interdicția de concediere se raportează la momentul la care decizia de concediere este comunicată și produce efecte, ar conduce și la nesocotirea dispozițiilor art. 50 lit. b) din Codul muncii, potrivit cărora „Contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situații: concediu pentru incapacitate temporară de muncă”.

63. Conform dispozițiilor art. 49 alin. (6) din Codul muncii, „În cazul suspendării contractului individual de muncă se suspendă toate termenele care au legătură cu încheierea, modificarea, executarea sau încetarea contractului individual de muncă, cu excepția situațiilor în care contractul individual de

muncă încetează de drept.”, și numai în situația în care în timpul perioadei de suspendare a contractului intervine o cauză de încetare de drept a contractului individual de muncă, potrivit alin. (5) al aceluiași articol, „cauza de încetare de drept prevalează”.

64. Având în vedere efectul suspensiv pe care concediul pentru incapacitate temporară de muncă a salariatului îl produce cu privire la contractul individual de muncă, fiind în prezența unei cauze de suspendare de drept a acestuia, care intervine în virtutea legii, *ope legis*, chiar de la data la care a intervenit incapacitatea temporară de muncă, pentru întreaga perioadă de incapacitate de muncă operează interdicția de concediere prevăzută de art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, astfel că nu poate fi dispusă nicio măsură de natură a duce la încetarea contractului individual de muncă.

65. Această interpretare corespunde finalității urmărite de legiuitor, de protecție a drepturilor și a intereselor legitime ale salariatului aflat în incapacitate temporară de muncă, având în vedere poziția obiectiv dominantă a angajatorului în desfășurarea raportului de muncă și ținând seama că relațiile de muncă se bazează pe principiul bunei-credințe (art. 8 din Codul muncii).

66. Curtea Constituțională a subliniat în acest sens, în motivarea soluției de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, prin care s-a invocat încălcarea art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, prin Decizia nr. 728 din 1 iunie 2010, că se justifică restrângerea anumitor drepturi ale angajatorului, având în vedere faptul că raporturile de muncă nasc drepturi și obligații specifice fiecăreia dintre părțile acestora. Între cele două părți ale contractului de muncă există o relație de subordonare, caracterizată prin prestarea muncii de către salariat sub autoritatea angajatorului. În același timp însă legiuitorul a urmărit protejarea drepturilor salariatului printr-o serie de măsuri și interdicții ale exercitării drepturilor angajatorului. Printre aceste interdicții se află și cea privind concedierea salariatului atât timp cât acesta se află în imposibilitatea de a desfășura munca din cauza stării sale de sănătate. În acest fel, salariatul este asigurat că are dreptul de a-și îngriji sănătatea, fără ca aceasta să atragă consecințe negative asupra raporturilor sale de muncă. Drepturile și obligațiile specifice ale celor două părți ale contractului de muncă le plasează pe acestea în situații distincte, care justifică un tratament juridic diferențiat.

67. Emiterea de către angajator a unei decizii prin care suspendă efectele deciziei de concediere sau simpla invocare a faptului că efectele deciziei de concediere ar fi suspendate, cu trimitere la dispozițiile art. 49 alin. (6) din Codul muncii referitoare la suspendarea termenelor care au legătură cu executarea sau încetarea contractului individual de muncă, împrejurări reținute în cauzele care reflectă jurisprudența

neunitară, nu este de natură să înlăture argumentele prezentate și nu justifică cea de-a doua orientare jurisprudențială, în sensul că interdicția vizează momentul la care această decizie a fost comunicată și a produs efecte.

68. Nulitatea absolută a deciziei de concediere nu poate fi înlăturată de către angajator prin emiterea unei decizii de suspendare a efectelor deciziei de concediere sau prin susținerea că această decizie este suspendată, potrivit art. 49 alin. (6) din Codul muncii, până la data încetării incapacității temporare de muncă, în condițiile în care contractul individual de muncă este deja suspendat de drept pentru incapacitate temporară de muncă și se invocă, în lipsa unui temei de drept, suspendarea efectelor unui act unilateral emis pe durata acestei suspendări. Pe de altă parte, la data comunicării deciziei de concediere, actul unilateral al angajatorului produce efectele specifice, potrivit dispozițiilor art. 77 din Codul muncii, și intervine încetarea contractului individual de muncă.

69. Este de subliniat faptul că în ipoteza în care incapacitatea temporară de muncă intervine ulterior emiterii deciziei de concediere, dar anterior comunicării și producerii efectului constând în încetarea contractului individual de muncă, nu este incidentă norma de la art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, care are în vedere concedierea dispusă de angajator pe durata incapacității temporare de muncă. În condițiile în care decizia de concediere încă nu a produs efecte și intervine suspendarea de drept a contractului de muncă, potrivit art. 50 lit. b) din Codul muncii, sunt aplicabile prevederile art. 49 alin. (6) din Codul muncii, iar măsura încetării contractului individual de muncă dispusă prin decizia de concediere va produce efecte la încetarea perioadei de suspendare de drept a contractului de muncă.

70. Considerentele menționate conduc la concluzia, în ceea ce privește interpretarea dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, potrivit căreia decizia de concediere nu poate fi emisă pe durata incapacității temporare de muncă, stabilită prin certificat medical conform legii, astfel cum s-a reținut în prima orientare jurisprudențială. Nu prezintă relevanță, din perspectiva interdicției de concediere, data comunicării deciziei și nici data la care produce efecte măsura luată de angajator privind încetarea contractului de muncă.

71. Pentru aceste motive, în temeiul art. 517 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că se impune admiterea recursului în interesul legii, în sensul că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, interdicția de concediere privește momentul emiterii deciziei de concediere, moment care nu se poate situa în perioada în care salariatul se află în incapacitate temporară de muncă stabilită prin certificat medical conform legii.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Craiova și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, interdicția de concediere privește momentul emiterii deciziei de concediere, moment care nu se poate situa în perioada în care salariatul se află în incapacitate temporară de muncă stabilită prin certificat medical conform legii.

Obligatorie, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 29 septembrie 2025.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

LIA SAVONEA

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.080	850	310
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.650		340
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.480		500
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.050		120
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.190		385
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.895		360
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.345		130

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	165	410	980	2.150	665	1.660	4.150	9.960	21.905
ExpertMO	120	300	745	1.780	3.920	1.175	2.930	7.325	17.575	38.660

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	195	490	1.175	2.575	765	1.915	4.780	11.475	25.240
ExpertMO	145	360	900	2.150	4.720	1.425	3.560	8.900	21.355	46.980

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	145 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

